୨୧-୩-୨୧ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ଅବ୍ୟକ୍ତ ମୁରଲୀ ପୁନରାବୃ□: ୨୨.୧୧.୮୭ ମଧୁବନ

"ସହଯୋଗର ସାଗରଙ୍କ ଠାରୁ ପଦ୍ମଗୁଣା ସହଯୋଗ ନେବାର ବିଧି"

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ଚାରିଆଡର ସାହସୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭ ସମୟଠାରୁ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ନିଜର ସାହସ ଆଧାରରେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସହଯୋଗର ପାତ୍ର ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗାୟନ ରହିଥିବା "ହିମ୍ମତେ ବଚ୍ଚେ ମଦଦେ ବାପ" ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସ ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗର ବରଦାନ ଅନୁସାରେ ନିଜ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସର ଗୋଟିଏ ପାଦ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପଦ୍ମଗୁଣା ସହଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ଏହାକୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୁହ ବା ସମ୍ପ□ କୁହ, ସବୁ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ରୂପରେ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସହଜ ପ୍ରାପ୍ତି କାରଣରୁ ହିଁ ୬୩ ଜନ୍ମର ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନେ ବଳବାନ ହୋଇ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ନେବା ମାତ୍ରକେ ପ୍ରଥମେ କେଉଁ କଥାରେ ସାହସ ଧାରଣ କରିଛ ? ପ୍ରଥମ ସାହସ - ଯାହାକି ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଦେଖାଇଛ, ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ବିଶେଷତାକୁ ଧାରଣ କରିଛ । ସାହସର ସହିତ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ କରିଛ ଯେ ମୋତେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସେହି ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ ଆଧାରରେ ବାବା ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମଗୁଣା ସହଯୋଗ ଦେଲେ ଏବଂ କହିଲେ ତୁମେ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନେ ଅନାଦି ଏବଂ ଆଦି ସ୍ୱରୂପରେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ଅନେକ ଥର ଏହିପରି ପବିତ୍ର ହୋଇଛ ଏବଂ ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ହେଉଥିବ । ଏହା କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଅନେକ ଥରର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିକୁ କେବଳ ପୁନର୍ବାର ଦୋହରାଉଛ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଜଡ ଚିତ୍ର ବା ମୂ□ ନିକଟରେ ଭକ୍ତମାନେ ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ମାଗୁଛନ୍ତି, ତୁମମାନଙ୍କର ପବିତ୍ରତାର ଗୀତ ଗାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ତା' ସହିତ ତୁମମାନଙ୍କର ପବିତ୍ରତାର ସୂଚକ ରୂପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ବା କିରଣ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥ କରିଦେଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗରେ ତୁମେମାନେ ନିର୍ବଳରୁ ବଳବାନ ହୋଇଗଲ । ଏତେ ବଳବାନ ହୋଇଗଲ ଯାହାକି ବିଶ୍ୱକୁ ଚାଲେଞ୍ଜ କରିବା ପାଇଁ ନିମି□ ହୋଇଗଲ, କହୁଛ ଆମେ ବିଶ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରି ଦେଖାଇବୁ ! ନିର୍ବଳରୁ ଏତେ ବଳବାନ ହୋଇଗଲ ଯାହାକି ଦ୍ୱାପରଯୁଗର ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଋଷି- ମୁନୀମାନେ ବା ମହାନ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେଉଁ କଥାକୁ ଖଣ୍ଡିତ କରିଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର ରହିବା ଅସମ୍ଭବ ଏବଂ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଆଜିକାଲିର ସମୟ ଅନୁସାରେ ନିଜ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କଠିନ ମନେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛ ଯେ ଏହା ତ ଆତ୍ମାର ଅନାଦି ଏବଂ ଆଦି ବାସ୍ତବିକ ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ, ଏଥିରେ କଷ୍ଟକର କଥା କ'ଣ ଅଛି ? ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସ ଅନୁସାରେ ବାବାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ । ଅସମ୍ଭବ କଥା ଅତି ସହଜ ଅନୁଭବ ହେଲା ଏବଂ ହେଉଛି ମଧ୍ୟ । ସେମାନେ ଯେତିକି ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ସେତିକି ଅତି ସହଜ ବୋଲି କହୁଛ । ତେଣୁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଶକ୍ତିର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ପବିତ୍ର ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭୂତି ରୂପୀ ଶକ୍ତିର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ପରିବ□ନ କରିଦେଲେ । ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ପାଦର ସାହସ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ପଦ୍ମଗୁଣା ସାହାଯ୍ୟ ସେହିପରି ମାୟାଜିତ୍ ହେବା ପାଇଁ ଯେତେ ପ୍ରକାରରେ ବି ମାୟା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପ ଧାରଣ କରି ଆରମ୍ଭରୁ ବ□ମାନ ସମୟ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛି, କେତେବେଳେ ରାଜକୀୟ ରୂପରେ ଆସୁଛି, କେବେ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ରୂପରେ ଆସୁଛି, କେବେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ଆସୁଛି, ଆଉ କେତେବେଳେ ନକଲି ଈଶ୍ୱରୀୟ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି କାରଣ ତୁମେମାନେ ୬୩ ଜନ୍ମ ମାୟାର ସାଥୀ ହୋଇ ରହିଥିଲ ନା, ତେଣୁ ଏହିଭଳି ପକ୍କା ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ଛାଡିବା ମଧ୍ୟ ମୁଶକିଲ୍ କଥା ସେଥପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛି ଏବଂ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ମଜବୁତ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛ । ଏତେ ପ୍ରକାରରରେ ଆକ୍ରମଣ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ସାହସୀ ବାହାଦୂର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପଦ୍ମଗୁଣା ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ପାତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ମାୟାକୁ ଚାଲେଞ୍ଜ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମର କାମ ହେଲା ଆସିବା ଏବଂ ଆମର କାମ ହେଲା ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମାୟାର ଆକ୍ରମଣକୁ ଖେଳ ମନେ କରୁଛ ଏବଂ ବାଘ ଭଳି ରୂପକୁ ପିମ୍ପୁଡି ମନେ କରୁଛ କାହିଁକି ନା ଜାଣିସାରିଛ ଯେ ମାୟାର ରାଜ୍ୟ ଏବେ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଏବଂ ଆମେ ଅନେକ ଥର ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ବିଜୟୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବିଜୟ ମଧ୍ୟ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି "ନିଶ୍ଚିତ" ମନେ କରିବାର ନିଶା, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପଦ୍ମଗୁଣା ସହଯୋଗର ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ସାହସୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପିତା ସହଯୋଗୀ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ବା ମାୟାକୁ ବା ବିଶ୍ୱକୁ ଚାଲେଞ୍ଜ କରିବା କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ଏହିଭଳି ମନେ କରୁଛ ନା !

ବାପଦାଦା ଏହି ପରିଣାମ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ ଯେ ଆରମ୍ଭରୁ ବ□ମାନ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ନିଜର ସାହସ ଆଧାରରେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହୋଇ କେତେ ପରିମାଣରେ ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢିଛନ୍ତି

ଏବଂ କେତେ ବାଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ କ'ଣ ଦେଖିଲେ ? ବାବାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦାତାଙ୍କର ଦାନ ବା ବରଦାତାଙ୍କର ବରଦାନ ତ ସାଗର ସମାନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସାଗରଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା କେତେକ ସନ୍ତାନ ସାଗର ସମାନ ଭରପୁର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭରପୁର କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଉ କେତେକ ସନ୍ତାନ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ବିଧିକୁ ନ ଜାଣି ସାହାଯ୍ୟ ନେବା ପରିବ□େ ନିଜର ମେହନତ ଦ୍ୱାରା କେତେବେଳେ ତୀବ୍ରଗତି କେତେବେଳେ ନିରାଶ ହେବାର ଖେଳରେ ତଳ ଉପର ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି କେହି କେତେବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି, କେତେବେଳେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି କେଉଁଠଇ ଅବହେଳା ପଣିଆ କାରଣରୁ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ବିଧିକୁ ନିଜର ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସାହସ ରଖିବା ପରିବ□େ ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ହିଁ ଅଟେ, ବାବା ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ ତ ଆଉ କାହାକୁ କରିବେ, ବାବା ତ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି, ଏହିଭଳି ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ସାହସ ଆଧାରରେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ବିଧିକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ଅବହେଳା ପଣିଆର ଅଭିମାନ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାର ଅଭିମାନ ସେମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ପାଇବାରୁ ବ□ିତ କରିଦେଉଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବେ ତ ବହୁତ ଯୋଗ କରିଦେଲି, ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲି. ବହୁତ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲିଣି, ସେବାର ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ବିସ୍ତାର ହୋଇଗଲାଣି, ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ସେବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲାଣି, ସେଥିପାଇଁ ଆରାମରେ ଜୀବନ ବିତାଉଛୁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାରେ ଅବହେଳା ପଣିଆ, ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ ଅଛି ସେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠପଢିବାରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାରେ ତଥା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃ□ିକୁ ଧାରଣ କରିବାରେ ଧ୍ୟାନଦେବାକୁ ହେବ - ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ତ ଦେଖିଛ, ଅନ୍ତିମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତି ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ଉପରେ, ସେବା ଉପରେ, ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃ□ିକୁ ଧାରଣ କରିବା ଉପରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନିମି□ ହୋଇ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସାହସ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାହସ ଦେବାର ନିମି□ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପ୍ରାପ୍ତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତ ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ କେବେ ବି ବେପରୁଆ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । ସର୍ବଦା ନିଜର ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଅନୁଭବ ପିଲାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଶୁଣାଉଥିଲେ । ସହଯୋଗର ସାଗର ଭିତରେ ଏଭଳି ବୁଡିଗଲେ ଯାହାକି ଏବେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କ ସମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସାହସର ଗୋଟିଏ ପାଦ ଉଠାଇବା ଏବଂ ପଦ୍ମଗୁଣା ସହଯୋଗ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହେବା ।

ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଦେଖୁଥିଲେ ଯେ କେତେକ ସନ୍ତାନ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବ□ିତ କାହିଁକି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ! ଏହାର କାରଣ ତ ଶୁଣାଇଲୁ ଯେ ପ୍ରଥମେ ସାହସ କରିବାର ବିଧିକୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ, ଅଭିମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବହେଳାପଣିଆ ସହିତ ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାରେ କମୀ କରିଦେବା କାରଣରୁ ହିଁ ବ□ିତ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ବିଧି ନଥିବା କାରଣରୁ ବରଦାନରୁ ବ□ିତ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ସାଗରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଛୋଟ ପୋଖରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ପୋଖରୀର ପାଣି ସବୁବେଳେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହିପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁ କରୁ ମଝିରେ ଛିଡା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅଟକି ଯାଆନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କେତେବେଳେ ମେହନତ, ଆଉ କେତେବେଳେ ମଉଜରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଆଜି ଦେଖିବ ବହୁତ ଖୁସିରେ ଥିବେ, କାଲି ଦେଖିବ ଛୋଟିଆ ପଥରଟିକୁ ହଟେଇବାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟିଆ ସମସ୍ୟାଟିକୁ ସମାଧାନ କରିବାରେ ମେହନତ କରୁଥିବେ । ବଡ ପାହାଡ ମଧ୍ୟ ହୋଇନଥିବ, ଛୋଟିଆ ପଥରଟିଏ ହୋଇଥିବ । ନିଜେ ମହାବୀର୍ ପାଣ୍ଡବସେନା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟିଆ ଗୋଡି ସଦୃଶ ପଥରଟିଏ ସେଥିପାଇଁ ପାହାଡ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ତା'କୁ ହିଁ ହଟାଇବାର ମେହନତରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହସାଇବା ଭଳି, କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି ସେମାନଙ୍କୁ କହିବେ ଯେ ଏହା ତ ବହୁତ ଛୋଟିଆ ପଥରଟିଏ, ତେବେ ସେମାନେ କ'ଣ ହସିବା ଭଳି ଉ□ର ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଜାଣିଛ ? କୁହନ୍ତି ତୁମେ କ'ଣ ଜାଣିବ, ଯଦି ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆ'ନ୍ତା ତେବେ ଜାଣିପାରିଥା'ନ୍ତ । ସେହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି - ଆପଣ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ଆପଣ ମଧ୍ୟ କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ! ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି - ଆପଣଙ୍କୁ ତ ବାବାଙ୍କର ଲିଫ୍ଟ ମିଳିଯାଇଛି, ତେଣୁ ଆପଣ କ'ଣ ଜାଣିବେ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ଭଲ ଭଲ କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହାର କାରଣ ହେଲା ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ଭୁଲ୍ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସ ଆଧାରରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗ ମିଳିଥାଏ - ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଏକ କର୍ମର ଗହନ ଗତିର କଥା । ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସ ଆଧାରରେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିବାର ବିଧି ଯଦି ବିଧାନରେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିୟମରେ ନଥା'ନ୍ତା ତେବେ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରଥମ ରାଜା ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତେ । କ'ଣ ଏକାବେଳେ ସମସ୍ତେ

ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିବେ କି ? କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିବାର ନିୟମ ମଧ୍ୟ ଏହି ଉପାୟରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ନଚେତ୍ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ଉଲ୍ଲୁଗୁଣା ଦେଇଥା'ନ୍ତେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କାହିଁକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ରଖିଲେ, ମୋତେ ବି କରିପାରିଥା'ନ୍ତେ ? ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଧାନ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଟେ । ନିମି□ ମାତ୍ର ଏହି ନିୟମ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ଯେ ସାହାସର ଗୋଟିଏ ପାଦ ଆଧାରରେ ହିଁ ପଦ୍ମଗୁଣା ସହଯୋଗ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ସହଯୋଗ ଦେବାର ସାଗର ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ବିଧାନର ବିଧି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ତେଣୁ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ସାହସ କର ଏବଂ ସାହାଯ୍ୟ ନିଅ । ଏଥିରେ କୌଣସି କମୀ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଚାହେଁ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାଉ ବା ୫୦ ବର୍ଷର ହୋଇଥାଉ, ସମର୍ପିତ ହୋଇଥାଉ ବା ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଥାଉ - ଅଧିକାର ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ । କିନ୍ତୁ ବିଧି ଆଧାରରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତି । ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଧାନକୁ ବୁଝିଗଲ ନା ?

ଏମିତି ତ ବହୁତ ଭଲ ସାହସ ମଧ୍ୟ କରିଛ । ଏଠାରେ ପହ□ିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାହସ କରିଛ ସେଥିପାଇଁ ତ ପହ□ି ଯାଇଛ ନା । ବାବାଙ୍କର ହେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାହସ କରିଛ, ତେବେ ତ ହୋଇଯାଇଛ ନା । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ସାହସ ରଖିବାର ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହୋଇ ଚାଲିବା ଏବଂ କେବେ କେବେ ବିଧିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା- ଏଥିରେ ଅନ୍ତର ଆସିଯାଉଛି । ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ନିଜର ସାହସ ଆଧାରରେ ସାହାଯ୍ୟର ପାତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେବାର ଲକ୍ଷକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ତେବେ ନମ୍ବରୱାନ ତ ଏକମାତ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ହେବେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟା ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ନମ୍ବରୱାନ କୁହାଯାଉଛି । ବୁଝିଲ ? ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ତ ଆସିପାରିବ ନା ? ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ନମ୍ବରୱାନରେ ଆସିବା । ତେବେ ପୁଣି କେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅବହେଳା ପଣିଆର ଲୀଳାକୁ ଶୁଣାଇବୁ । କାହିଁକି ନା ବହୁତ ଭଲ ଲୀଳା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ତ ସବୁବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଲୀଳାକୁ ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । କେତେବେଳେ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଲୀଳାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି, କେତେବେଳେ ଅବହେଳା ପଣିଆର ଲୀଳାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା !

କର୍ଣ୍ଣାଟକର ପିଲାମାନଙ୍କର ବିଶେଷତା କ'ଣ ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୋନ୍‌ର ବିଶେଷତା ଅଲଗା ଅଲଗା । କର୍ଣ୍ଣାଟକ ବାଲାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଭାଷା ବହୁତ ଭଲ । ଭାବନାର ଭାଷା ଶୁଣାଇବାରେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏମିତି ତ ହିନ୍ଦୀ କମ୍ ବୁଝୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କର୍ଣ୍ଣାଟକର ବିଶେଷତା ହେଲା ଭାବନାର ଭାଷାରେ ନମ୍ବରୱାନ ସେଥିପାଇଁ ଭାବନାର ଫଳ ସବୁବେଳେ ମିଳୁଛି, ଆଉ କିଛି ନ କହିଲେ ବି ସବୁବେଳେ ବାବା ବାବା କହୁଥିବେ । ଭାବନାର ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଷାକୁ ଜାଣିଯାଇଛନ୍ତି । ଭାବନାର ଧରଣୀ ଅଟେ ନା । ଆଚ୍ଛା !

ଚାରିଆଡର ସାହସୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ପାତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବିଧାନକୁ ଜାଣି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠପଢା ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥର ବିଧି ଅନୁସାରେ, ଚାଲୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ମହାନ, ବାପ ସମାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ୟାଦପ୍ୟାର ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ପାର୍ଟିମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:- (୧) ନିଜକୁ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଫରିସ୍ତା ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତି ହିଁ ଫରିସ୍ତା ପଣିଆର ସ୍ଥିତି । ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ହାଲୁକା । ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଗଲ ସାରା ବୋଝ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲ ନା ? ଯେବେକି ବୋଝରୁ ହାଲୁକା ହୋଇଗଲ ତେଣୁ ଫରିସ୍ତା ହୋଇଗଲ । ବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୋଝକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ବୋଝକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ନିଜର ବୋଝ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛ ନା ? କୌଣସି ଛୋଟିଆ ଗଣ୍ଠିଲିଟିଏ ଲୁଚାଇ ରଖି ନାହଁ ତ ? ସବୁ କିଛି ଦେଇ ଦେଇଛ, ନା କିଛି -କିଛି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ରଖିଛ ? ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ରହିଯାଇଛି, ନା ତାହା ବି ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ? ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ ବା ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର, ଏହା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପ□ି ଅଟେ ନା । ଏହାକୁ ବି ଦେଇ ଦେଇଛ ତ ? ଯଦି ଟିକିଏ ବି ରହିଯାଇଥିବ ତେବେ ଉପରୁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେବ, ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ଉଡିବାର କଳାର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଦେବ ନାହିଁ । କେତେବେଳେ ଉପରେ ରହିଥିବ ତ କେତେବେଳେ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଥିବ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା କହୁଛନ୍ତି ସବୁ ଦେଇଦିଅ । ଏସବୁ ହେଲା ରାବଣର ସମ୍ପ□ି । ଯଦି ରାବଣର ଜିନିଷ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିବ ତେବେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇବ ନା । ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣର ସମ୍ପ□ି ଟିକିଏ ବି ନଥିବ, ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ ବା ସଂସ୍କାର ଆସିଯାଉଛି ନା ? କହୁଛ ନା - ଚାହୁଁ ନଥିଲି କିନ୍ତୁ ହୋଇଗଲା, କରିଦେଲି ବା ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଛୋଟିଆ ପୁରୁଣା ଗଣ୍ଠିଲିଟିଏ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଦେଇଛ । ଏହା ତ ଅଳିଆ -

ଆବର୍ଜନାର ଗଣ୍ଠିଲୀ ଅଟେ ନା । ତେବେ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ରହିବା - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ । ଅତୀତର ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ପୁରୁଣା ଖାତାକୁ ଭସ୍ମ କରିଦେଲ । ଏବେ ତ ନୂଆ କଥା, ଏବଂ ନୂଆ ଖାତା । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ପୁରୁଣା କରଜ ରହିଯାଇଥିବ ତେବେ ସବୁବେଳେ ମାୟାର ମରଜ ଲାଗି ଚାଲିଥିବ । କାହିଁକି ନା କରଜକୁ ମରଜ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ସାରା ଖାତାକୁ ହିଁ ସମାପ୍ତ କର । ନୂଆ ଜୀବନ ମିଳିଗଲା ତେଣୁ ପୁରୁଣା ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ।

(୨) ସର୍ବଦା ବାଃ ବାଃର ଗୀତ ଗାଉଛ ନା ? ଏବେ ହାଏ-ହାଏର ଗୀତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା ତେଣୁ ମନ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ବାଃ ବାଃର ଗୀତ ଗାଇବାରେ ଲାଗିଛ । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ମନ ଭିତରୁ କ'ଣ ବାହାରୁଛି ? ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ! ବା ବାଃ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶିଖାଇଥିବା ବାବା ! ବା ବାଃ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରାଉଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟ ! ତେଣୁ ସର୍ବଦା ବାଃ-ବାଃର ଗୀତ ଗାଉଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟ ନା ? କେତେବେଳେ ଭୁଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ହାଏ ଶବ୍ଦ ବାହାରୁ ନାହିଁ ତ ? ହାଏ, ଏସବୁ କ'ଣ ହୋଇଗଲା - କୌଣସି ଦୁଃଖଦ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ "ହାଏ" ଶବ୍ଦ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାଲି ହାଏ-ହାଏ ର ଗୀତ ଗାଉଥିଲ, ଆଜି ବାଃ ବାଃ ର ଗୀତ ଗାଉଛ । ଏତିକି ଅନ୍ତର ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା କାହାର ଶକ୍ତି ? ବାବାଙ୍କର ନା ଡ୍ରାମାର ? (ବାବାଙ୍କର) ବାବା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ଥିବା କାରଣରୁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ଯଦି ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ନଥା'ନ୍ତା । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିଥାଆନ୍ତେ ! ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ତେଣୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଗୀତ ଗାଉଥାଅ - ବାଃ ଡ୍ରାମା ବାଃ ! ଯାହା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା, ତାହା ସାକାର ହୋଇଗଲା । ଘରେ ବସି ସବୁ କିଛି ମିଳିଗଲା । ଯେହେତୁ ଘରେ ବସି ଏତିକି ଭାଗ୍ୟ ମିଳିଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଲଟେରୀ ।

(୩) ସଂଗମଯୁଗୀ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ହୋଇଗଲଣି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧିକାର ଅଛି ? କୌଣସି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଧୋକା ଦେଉନାହିଁ ତ ? କେତେବେଳେ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ହାରିଯାଉ ନାହଁ ତ ? କେବେ କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲୁଛି କି ? ଆମେ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା - ଏହିଭଳି ନିଶା ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ମାୟାଜିତ୍ ତଥା ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ସହଜଯୋଗୀ, ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ, ହୋଇପାରିବେ । ତେଣୁ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀର ନିଶା ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲ । ମାତାମାନେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇଯାଇଛ, ନା ମୋହ ଅଛି ? ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ କେବେ କେବେ କ୍ରୋଧର ଅଂଶ ମାତ୍ର ଯାହାକୁ ଜୋସ୍ ବା ଉ□ଜନା କୁହାଯାଉଛି, ଆସିଯାଉଛି କି ? ଯଦି କେବେ କେହି ଟିକିଏ ଏପଟ-ସେପଟ କରିଦେଲା ତେବେ କ୍ରୋଧ ଆସିବ ? ଯଦି ଟିକିଏ ସୁଯୋଗ କମ୍ ମିଳିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ଅଧିକ ମିଳିବ ତେବେ ନିମି□ ଭଉଣୀଙ୍କ ଉପରେ ଟିକିଏ ଜୋସ୍ ଆସିଯିବ ନା, କହିବ ଇଏ ଏପରି କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ? ଦେଖିବ, ଏହିଭଳି ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଆସିବ କାରଣ ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଗଲା ତେବେ ତା' ସହିତ ଜୋସ୍ ବା କ୍ରୋଧ ସହଜରେ ଆସିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ହିଁ ନିରହଂକାରୀ ସଦା ହିଁ ନିର୍ମାଣଚି□ ହୋଇ ସେବାଧାରୀ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମା ହୁଅ । ମୋହର ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉ । ଆଚ୍ଛା !

ବରଦାନ:- ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ବା କର୍ମକୁ ସ୍ମାରକୀ କରୁଥିବା ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ତଥା ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ବି ବାଣୀ ବାହାରୁଛି ତାହା ସ୍ମାରକୀ ହୋଇଯାଉଛି, ସେହିପରି ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ଯାହା ବି ଶୁଣାନ୍ତି ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦୟରେ ଛପି ଯାଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ମାରକୀ ରୂପରେ ରହିଯାଏ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ସଂକଳ୍ପ କରନ୍ତି ତାହା ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଲାଗିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭବ ହୋଇଯାଏ । ସେମାନଙ୍କର ଦୁଇ ପଦ କଥା ମଧ୍ୟ ହୃଦୟକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇଥାଏ, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଆପଣାର ପଣିଆର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ନିଜର ଆପଣାର ଭାବନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସମାନ ପିଲାମାନେ ହିଁ ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ତଥା ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଉଡିବାର କଳା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମସ୍ୟାକୁ ସମସ୍ତ ବାଧା ବିଘ୍ନଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ଉଡନ୍ତା ପକ୍ଷୀ ହୁଅ ।